

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Mai presus de toate -- pacea!...

Citind Declarația Consfătuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești, observăm că în centrul acestui mare document programatic stă **problema păcii**. Ideea de pace străbate ca un fir roșu întreg cuprinsul acestei Declarații.

Lucrul acesta rezultă mai întâi din faptul că în cadrul Consfătuirii de la Moscova s-au discutat — alături de celelalte probleme actuale ale situației internaționale — și problemele luptei continue pentru pace. De asemenea, și din faptul că Consfătuirea se menține hotărât pe făgașul trasat de Manifestul Păcii din 1957. Despre acest Manifest și despre Declarația din 1957, se spune: „Ele rămân steagul de luptă și îndreptar pentru activitatea întregii mișcări comuniste internaționale”.

Imediat după aceea, Declarația arată că în „arena mondială se manifestă tot mai mult precumpănirea... forțelor păcii asupra forțelor războiului”. Dar alături de acest fapt îmbucurător, se constată că „imperialismul sabotează dezarmarea, tinde să prelungească și să întărească prin toate mijloacele „războiul rece”, pregătește cu îndârjire un nou război mondial”.

De aceea, Declarația pune apăs puternic pe necesitatea înmănușării într-un singur **front unitar** a tuturor luptătorilor pentru pace: „viața reclamă insistent **unirea** tot mai strânsă a eforturilor și acțiunilor hotărâte... ale tuturor statelor iubitoare de pace, ale tuturor luptătorilor pentru pace în vederea preîntâmpinării războiului și asigurării vieții pașnice a oamenilor”.

Desfășurându-și mai departe firul cuprinsului său, Declarația face următoarea constatare îmbucurătoare: „În țările capitalului sporesc și se întăresc forțele interne menite să apere pacea”. De asemenea: „Se extinde și cuprinde toate continentele mișcarea de masă în apărarea păcii”.

Despre vigoarea luptei pentru pace și despre succesele ei, Declarația spune: „lupta dusă cu succes de forțele iubitoare de pace pentru înfăptuirea și consolidarea coexistenței pașnice n-a permis imperialiștilor să zădărnicească prin acțiunile lor agresive pacea generală”.

În partea a III-a a cuprinsului Declarației, se face deosebit de însemnata subliniere: „**Cea mai arzătoare problemă a timpului nostru este problema războiului și a păcii**”. Aceasta din următorul motiv: Lucrând după principiul exterminării (stîrpirii din rădăcină) omului de către om, „imperialismul poartă în sine un **pericol serios** pentru întreaga omenire”.

Pericolul unui nou război mondial n-a trecut încă. Căci atîta timp cît se va menține imperialismul, va rămîne și terenul pentru războaiele agresive. De aceea, Declarația ține să atragă luarea aminte: „Acum ca niciodată se cere popoarelor o **deosebită vigilență**”.

Cu toate că imperialismul continuă cu stăruință cursa înarmărilor, totuși împiedicarea dezlănțuirii unui nou război mondial este cu putință: „S-au format... forțe reale capabile să zădărnicească planurile lui agresive. **Nu există o inevitabilitate fatală a războiului**”, adică războiul nu este ceva ce nu poate fi nicidecum înlăturat. Din contră: „A venit timpul cînd se poate pune capăt încercărilor agresorilor imperialiști de a dezlănțui un război mondial”.

Declarația arată că partidele comuniste consideră că rostul lor în lume este și înlăturarea războiului din sînul vieții omenesti: „Comuniștii văd misiunea lor istorică nu numai în înlăturarea exploatarei și mizeriei pe scară mondială și în eliminarea pentru totdeauna din viața societății omenesti a posibilității oricărui război, dar și în izbăvirea omenirii încă în epoca actuală de coșmarul unui nou război mondial. Partidele comuniste din toate țările vor consacra realizării acestei mărețe misiuni istorice toate forțele și toată energia lor”.

Războiul mondial poate fi preîntîmpinat prin eforturile **unite** ale tuturor forțelor iubitoare de pace. Căci pentru prima dată în istorie împotriva războiului luptă forțe uriașe și organizate.

Aceste forțe uriașe trebuie să se unească într-un **front unic** îndreptat împotriva dezlănțuirii unui nou război mondial: „În interesul menținerii păcii în întreaga lume **este necesar cel mai larg front unic al partizanilor păcii**, al luptătorilor împotriva politicii imperialiste de agresiune și război... Pacea poate fi menținută și un nou război poate fi preîntîmpinat prin acțiunile unite și energice ale tuturor forțelor iubitoare de pace”.

Cea dintîi sarcină a luptătorilor pentru pace este preîntîmpinarea unui nou război mondial: „Toate forțele democratice și iubitoare de pace n-au acum o sarcină mai arzătoare decît a feri omenirea de o catastrofă termonucleară mondială. Caracterul distrugător fără precedent al tehnicii militare contemporane cere imperios ca principalele acțiuni ale tuturor forțelor iubitoare de pace, antirăzboinice, să fie con-

centrate asupra preîntîmpinării războiului”.

Nu trebuie să se uite nicidecum că această acțiune **nu suferă amînare**: „Lupta împotriva războiului nu poate fi amînată pînă în momentul cînd acesta ar izbucni, deoarece atunci pentru multe regiuni ale lumii și pentru populația lor ar putea fi prea tîrziu. Lupta împotriva primejdiei unui nou război mondial trebuie desfășurată fără a aștepta pînă cînd vor începe să cadă bombele atomice și cu hidrogen... Principalul este de a-i înfrîna la timp pe agresori, de a preîntîmpina războiul, de a nu-l lăsa să izbucnească”. De aceea, lupta împotriva războiului „trebuie dusă acum, sporind eforturile zi de zi”, adică neîntîrziat și prin eforturi din ce în ce mai întărite.

Declarația arată, apoi, ce însemnează lupta pentru pace în condițiile actuale: „A lupta pentru pace astăzi, însemnează a păstra **cea mai mare vigilență, a demasca** neobosit politica imperialismului, a urmări vigilent uneltirile și mașinațiunile ațîțătorilor la război, a ridica mîna sfîntă a popoarelor împotriva acelor care urmează linia războiului, a întări organizarea tuturor forțelor iubitoare de pace, a intensifica neîntreput acțiunile hotărîte ale maselor pentru apărarea păcii, a întări colaborarea cu toate statele care nu sînt interesate în noi războaie”. Nu trebuie scăpată din vedere însemnătatea acestei părți a Declarației, pentru că ea fixează obiectivele actuale ale luptei pentru pace.

La cele de mai sus, Declarația adaugă imediat următoarele două obiective: 1. intensificarea luptei pentru lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine, întrucît aceasta este „o condiție importantă pentru întărirea independenței naționale, pentru apărarea suveranității și preîntîmpinarea războiului”. 2. **Întărirea și lărgirea neconținută a mișcării pentru pace**: „În prezent este mai important ca oricînd să se ducă cu tenacitate, în fiecare țară, lupta pentru ca mișcarea în favoarea păcii să se întărească și să se lărgescă permanent la orașe și sate, în întreprinderi și instituții”.

La triumful cauzei păcii sînt chemați să contribuie toți oamenii cinstiți și de bună credință din întreaga lume. Astfel, și credincioșii Bisericii noastre — în frunte cu păstorii lor sufletești — au datoria să-și întărească neconținut ostenele lor de sprijinire activă a luptei pentru pace. Numai așa vor răspunde după cuviință chemării Mîntuitorului: „Feriți-vă să nu vă răzbiți, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mt. V, 9).

C. SIRBU

Pentru desăvîrșirea construirii socialismului

În 22—24 decembrie 1960 au avut loc lucrările celei de a IX-a sesiuni din actuala legislatură a Marii Adunări Naționale.

La ordinea de zi, pe lângă ratificarea decretelor Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. emise de la 26 decembrie 1959 pînă la 22 decembrie 1960, au fost puse: Proiectul bugetului de stat pe anul 1961, Proiectul de lege pentru îmbunătățirea împărțirii administrative a teritoriului Republicii Populare Romîne, Legea pentru modificarea articolelor 18, 19 și 39 din Constituția R.P.R.

Avînd în vedere deosebita însemnătate a lucrărilor acestei sesiuni a Marii Adunări Naționale ne vom referi la unele puncte esențiale ale proiectelor devenite legi.

După ce Ministrul Finanțelor în ședința din 22 decembrie arată că bugetul pe anul 1960 a fost realizat cu 51,053 miliarde lei la venituri și cu 48,260 miliarde lei la cheltuieli rămînînd excedent de 2,798 milioane lei, prezintă pentru dezbateri proiectul de buget pe 1961 al R.P.R. cu suma de 65,651 miliarde lei la venituri și 64,801 miliarde lei la cheltuieli.

Proiectul de buget pe 1961 față de cel al anului 1960 prezintă o creștere de 14,2 la sută la venituri și 17,6 la sută la cheltuieli. Bugetul de stat pe 1961 se va încheia cu un excedent de 850 milioane lei. Veniturile bugetare sînt 94 la sută din veniturile sectorului socialist și 6 la sută din taxe și impozite de la populație. Față de 1960 veniturile populației cresc cu 5,5 miliarde, iar taxele și impozitele scad de la 6,7 la sută la 6 la sută. Pentru finanțarea economiei naționale se prevede suma de aproape 40 miliarde lei, cu aproape 5 miliarde și jumătate mai mult decît în 1960.

Conform bugetului investițiile pe anul 1961 vor fi de 27,9 miliarde lei, adică o creștere de 24 la sută față de 1960.

Aproape 57 la sută din totalul investițiilor sînt destinate industriei, în deosebi ramurilor ei hotărîtoare.

Pentru dezvoltarea agriculturii se prevede alocarea din buget și resursele proprii ale unităților agricole de stat suma de 7,346 miliarde lei.

Pentru acțiuni social-culturale: învățămînt, cultură și știință, sănătate, pensii, asigurări sociale, asigurarea condițiilor de odihnă a oamenilor muncii, asistență socială etc. în bugetul anului 1961 se prevede suma de 15,199 miliarde lei adică aproape o pătrime din buget și o creștere de 1,518 miliarde lei față de 1960. Se asigură sume însemnate pentru dezvoltarea economică și social-culturală a raioanelor și regiunilor. La dezbaterile bugetului pe 1961 au luat parte 19 deputați din diferite regiuni ale țării, scoțînd în relief frumoase realizări din 1960 de ordin industrial, agricol, edilitar etc. și noile perspective de progres pe anul 1961. Din aceste scurte date se vede că bugetul de stat pe 1961 e un buget echilibrat, sănătos, pus în slujba înfloririi patriei și făuririi unui trai din ce în ce mai îmbelșugat și mai luminat pentru toți cei ce muncesc.

După ample dezbateri bugetul pe 1961 s-a votat cu unanimitate.

După votarea bugetului, d. Nicolae Ceaușescu prezintă proiectul de lege pentru îmbunătățirea împărțirii administrative a teritoriului R.P. Romîne.

Această nouă împărțire a fost întocmită pe bază de studii temeinice, care au durat aproape un an de zile. S-a ținut seama în

primul rînd de numeroase cereri făcute de un mare număr de oameni ai muncii din diferite comune, raioane și regiuni pentru îmbunătățirea împărțirii administrative. S-a avut în vedere, ca pe baza experienței cîștigate în decursul anilor, să se creeze unități mai puternice și mai încheiate cu perspective mai mari de dezvoltare și ca modificările aduse să corespundă intereselor economice, culturale ale populației, cît și asigurării unor legături de comunicații cu centrele raionale și regionale. E clar că o nouă împărțire administrativă era o necesitate de ordin general, care nu mai putea întîrzia.

Proiectul prevede contopirea și desființarea unor raioane, trecerea unor comune de la un raion la altul, trecerea unor raioane de la o regiune la alta, declararea unor centre drept orașe de subordonare raională, declararea unor orașe raionale drept orașe de subordonare regională, schimbarea denumirii unor comune, raioane și regiuni, revenindu-se la denumirile istorice cunoscute.

În urma acestor modificări s-au redus 43 raioane sătești. Teritoriul țării e împărțit în 16 regiuni și orașul București, care e oraș republican (orașul Constanța capătă aceleași drepturi ca și regiunile), în 146 raioane sătești, 8 raioane orașenești în Capitală, 39 orașe de subordonare regională și 139 orașe de subordonare raională; regiunea Baia Mare se numește Regiunea Maramureș; regiunea Oradea este regiunea Crișana; regiunea Timișoara se numește regiunea Banat; Regiunea Autonomă Maghiară este regiunea Mureș — Autonomă Maghiară; regiunea Stalin se numește regiunea Brașov cu reședința în orașul Brașov; regiunea Craiova este regiunea Oltenia; regiunea Pitești se numește regiunea Argeș; regiunea Constanța este regiunea Dobrogea, etc. Modificările aduse contribuie la o mai mare apropiere a aparatului de stat de masele de oameni ai muncii, la creșterea rolului maselor în conducerea treburilor de stat și obștești, la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare și a unității moral-politice a întregului popor în jurul Partidului Muncitoresc Român, conducătorul încercat al poporului nostru pe calea socialismului, democrației și păcii.

La discuții, deputatul Kovács György din Reg. Mureș-Aut. Maghiară spune: „De la început vreau să arăt că mă declar întru totul de acord cu măsurile pentru îmbunătățirea împărțirii administrative a teritoriului țării deoarece le consider foarte juste. Schimbările propuse prin proiectul de lege prezentat sînt ridicate din viața însăși, izvorăsc din voința oamenilor muncii și corespund etapei actuale de dezvoltare a construcției socialiste“.

Oratorul se referă în special la raioanele Sf. Gheorghe și Tîrgul Săcuiesc, care sînt situate la poarta Brașovului și în trecut aparțineau Tg. Mureșului la o depărtare de 230 km.

Aceste raioane atît din punct de vedere agricol cît și industrial, comercial și muncitoresc au legături atît cu trenul, cît și cu orice vehicol, care face ușor cei 60—70 km. pe șoselele asfaltate pînă la Brașov.

Date fiind aceste împrejurări exprimate de toți oratorii, proiectul s-a votat în unanimitate.

Pentru acordarea Constituției cu noua împărțire administrativă a țării și unele

Descoperiri arheologice

Pe terasele dunărene din sudul regiunii București s-au făcut noi și interesante descoperiri arheologice — care demonstrează existența așezărilor primitive — foarte vechi.

În împrejurimile localității „Drăghiceanu“ printre arături, s-au descoperit materiale de cremene — din neoliticul timpuriu (4000 de ani î.e.n.) Imediat s-au făcut săpături care au scos la iveală un bordei de formă ovală cu vatra sa, unelte de cremene (lame și răzuitoari), două vase de băut întregi — și numeroase cioburi ceramice.

Pe teritoriul comunei Slobozia s-au făcut descoperiri care indică prezența omului pe aceste meleaguri acum 15—20.000 de ani: așezări din neoliticul timpuriu, din epoca de bronz și din cea de fier.

Pe terasa Dunării s-a descoperit o așezare paleolitică și numeroase obiecte de ceramică dacică. La punctul „Malul Roșu“ din apropierea orașului Giurgiu — au fost descoperite ateliere de prelucrarea cremenii — cu ale căror produse — unelte — omul primitiv făcea schimb cu alte cete sau triburi. Primele săpături de la Malul Roșu au deschis o pagină extrem de importantă asupra istoriei acelor timpuri. Astfel s-a dat de urma unor cete primitive din epoca paleoliticului — nedovedite încă pînă acum în Cîmpia Dunării.

Apoi prin resturile ceramice aflate, au fost identificate așezări din epoca migrațiunii popoarelor. A apărut un bogat material geto-dacic: un bordei în care s-a găsit o cupă fin cizelată asemănătoare cu cele din insula Delos și o amforă „semnată“ cu pecetea olarului „Adamos“ din sec. II-I î.e.n.

Cercetătorii au tras concluzia că la Malul Roșu ar fi existat o așezare militară puternică, un post militar dac, în fața cetății romane de pe malul opus al Dunării — Sexanta Prista — situată pe locul actualului port bulgăresc Russe.

Obiectele găsite aici vorbesc și despre legăturile comerciale ale geto-dacilor cu negustorii greci din cetățile de pe malul Mării Negre.

De curînd, în comună Putești, s-a descoperit mormîntul unui luptător, înmormîntat chirchit, avînd la cap un vas de ceramică și o săgeată de bronz.

Iată cum cercetarea stăruitoare a arheologilor, contribuie la întregirea istoriei omului primitiv — care a locuit pe pămîntul patriei noastre.

M.

precizări în legătură cu alegerile de deputați, prin o nouă lege s-au modificat art. 18, 19 și 39 din Constituție.

Lucrările celei de a IX-a sesiuni a Marii Adunări Naționale au fost rodnice. Bugetul de Stat pe 1961 arată avîntul continuu al industriei și agriculturii, creșterea bunăstării poporului, satisfacerea tot mai largă a nevoilor lui social-culturale, anul 1961 aducînd noi succese în lupta pentru desăvîrșirea construirii socialismului în patria noastră. Îmbunătățirea împărțirii administrative a teritoriului R.P.R. duce la o nouă dezvoltare a comunelor, orașelor, raioanelor și regiunilor, la ridicarea nivelului de trai, material și cultural, a oamenilor muncii.

Poporul nostru, muncind cu entuziasm pentru îndeplinirea exemplară a planului de stat și a bugetului de stat pe 1961, va dobîndi noi succese în toate domeniile de activitate și va aduce o nouă contribuție la biruința și întărirea păcii în lume.

N. Lateș

Iubire, dreptate, pace

În Pastorală Crăciunului, trimisă de P. S. Valerian al Oradiei clerului și credincioșilor din acea Eparhie, în cuvinte limpezi și izvorâte din inimă, se împărtășesc învățături și îndemnuri însemnate și folositoare pentru ca creștinii să-și facă „pe deplin datoria de creștini buni și devotați cetățeni ai patriei noastre dragi, Republica Populară Română”. Prezentăm pentru cetitorii noștri, pe scurt, numai câteva din aceste învățături.

La început se arată întunerecul în care orbecăia lumea sclavagistă înainte de Hristos și cum Mântuitorul a adus în locul vrășmășiei buna înțelegere, în locul idolilor închinarea la adevăratul Dumnezeu, care Duh este și iubire și dreptate, căci e Părintele nostru al tuturor. Noi toți suntem fiii Lui și deci frați întreolaltă, care trebuie să se iubească unii pe alții. Aceste învățături simple, dar și adânci și atotcuprinzătoare, au innobilat sufletele înrăite, au înduioșat inimile împietrite, au schimbat „din temelii viața omului”. Se pune întrebarea: cum ne arătăm noi recunoștința față de Celce s-a născut în Betleem și ne-a dat atâtea daruri? Iisus Hristos nu cere de la noi aur, pietre scumpe, sau sacrificii peste puterile noastre. El „ne cere un singur lucru: inima noastră.” Și anume: „o inimă plină de iubire” de Dumnezeu și de om, „o inimă curată” de întinăciune, „o inimă iubitoare de pace” și dreptate.

„Hristos a venit să semene.. pace și bunăvoință în suflete și să le apropie prin duhul dragostei Sale sfinte pentru oameni”. Numai în pace și bunăvoință ne putem zidi o viață fericită și prosperă. De aceea ne bucurăm că anul 1960 a fost „un an bogat în acțiuni pentru salvarea și întărirea păcii, pentru apropierea și colaborarea popoarelor”. Astfel popoarele, în frunte cu popoarele socialiste, au luptat pentru dezarmare generală și totală, pentru eliberarea popoarelor coloniale, pentru coexistență pașnică. Noi creștinii, „ne bucurăm de toate strădaniile ce se depun în interesul buneii conviețuirii, al înseninării și prosperării vieții, și suntem datori să sprijinim toate eforturile înalte și drepte ale conducătorilor patriei, fiind alături de ei cu munca noastră cinstită și devotamentul nostru total în slujba poporului și păcii”, să ne îndeplinim „conștiincios datoriile noastre de creștini, ca și datoriile de cetățeni ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Română”. Să rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos „să facă să se sălășuiască pe pământ acea viață fericită, în care nu vor mai fi războaie, nici zăngănit de arme, nici vrăjmășii și asuprii între oameni, ci pacea și bunăvoința să cuprindă inimile tuturor oamenilor”.

Privind peste anul 1960 constatăm cu bucurie că poporul nostru, cu ajutorul Uniunii Sovietice și sprijinul celorlalte țări socialiste, a „înfăptuit multe și minunate lucruri, la realizarea cărora în trecutul nostru nici n-am fi visat”: orașe noi, uzine, fabrici, școli, cămine, spitale, hidrocentrale noi au răsărit ca din pământ. „În calitate de buni creștini, avem înalta datorie ca în anul care începe să contribuim și mai mult la sporirea acestor realizări din viața obștească, muncind cu străduință”. Deasemenea suntem datori „de a îndeplini întocmai și a ne supune tuturor legilor și orânduinelor ocîrmuirii patriei noastre. Neascultarea stă la originea căderii neamului omenesc și astăzi ea duce pe mulți pe calea pierzării... Legile sînt date pen-

tru binele și prosperarea tuturor, încît o societate fără legi este ca o grădină fără gard.... Legile patriei noastre trebuie respectate și îndeplinite cu atît mai mult cu cît ele astăzi emană de la popor și apără interesele întregului popor. Ferieți sînt ceice respectă legea” (Vezi: Lev. XIX, 37; Pilde VI, 33; XXVII, 7; Gal. III, 12) “Respectînd și îndeplinind prescripțiile legii, fiecare creștin poate avea conștiința îm-

pacată că a ajutat la bunul mers al vieții obștești și al patriei din care face parte”.

Fie ca duhul păcii, iubirii, muncii, patriotismului să pătrundă cît mai adînc în sufletele tuturor credincioșilor, ca strădaniile lor pentru mîntuire să fie mai rodnice și contribuția lor la munca pentru înflorirea patriei și la lupta pentru pace să fie tot mai bogată!

T.

Sfînta Scriptură

Învățătura de mîntuire a Fiului lui Dumnezeu a fost încredințată Sfinților Apostoli, și prin ei, Sfintei Biserici, prin viu grai. La scurtă vreme, însă, trebuința a făcut ca cele propovăduite prin viu grai să fie fixate și în scris. Astfel au apărut scrierile care alcătuiesc Sfînta Scriptură a Noului Testament.

Odată alcătuite și încredințate comunităților creștinești din felurite localități, scrierile bărbatilor însuflați de Dumnezeu au avut un rost ziditor de suflet, alături de propovăduirea prin viu grai.

Sfînta Biserică a primit cu bucurie sfintele scrieri însuflăte de Duhul Sfînt, le-a păstrat cu grije și le-a pus la îndemîna credincioșilor, în scopul mîntuirii lor.

Alături de sfintele scrieri care alcătuiesc Sfînta Scriptură a Noului Testament, Sfînta Biserică a primit și comoara descoperirii dumnezeiești fixată în scris în cărțile ce alcătuiesc Testamentul Vechiu, folosindu-le și pe unele și pe altele la sfintele slujbe și în lucrarea de propovăduire a adevărului mîntuitor.

Punînd la îndemîna credincioșilor sfintele cărți, ce alcătuiesc Sfînta Scriptură, Sfînta Biserică le dă fiilor ei și îndrumarea cum anume trebuie citite sfintele cărți ale Scripturii, cu ce gînduri trebuie primite sfintele învățături cuprinse în ele.

Credincioșii învață din însuși cuvîntul scris al Scripturii că: „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepțirea care duce la dreptate, astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit, pregătit pentru orice lucru bun” (II. Tim. 3, 16—17). Cînd Sfînta Biserică le dă în mîna Sfînta Scriptură sau le citește din ea la sfintele slujbe credincioșilor săi, ea le dă și învățătura că în Sfînta Scriptură se cuprinde cuvîntul cel viu și lucrător al lui Dumnezeu, adevărul cel dat nouă spre mîntuire.

Cine citește Sfînta Scriptură cu încredințarea că în ea se cuprinde adevărul sigur al mîntuirii, acela este pe calea de a găsi în dumnezeieștile cărți ajutor spre îmbunătățirea sufletească.

De cîte ori se citește din Sfînta Scriptură, în auzul credincioșilor, la Sf. Liturghie și alte sfinte slujbe, partea ce urmează a se citi este înfățișată de către sfinții slujitori ca o „înțelepciune”. Credincioșii știu că ceea ce urmează a se citi, fie din cărțile Noului Testament, fie din cele ale Testamentului Vechi, cuprinde înțelepciunea descoperită de Dumnezeu în vederea mîntuirii noastre.

După ce arată din care anume carte a Sfintei Scripturi se va citi, sfințitul slujitor al Altarului îi îndeamnă pe cei de față să fie cu luare aminte căci zice: „Să luăm aminte”. Îndemnul de a fi cu luare aminte este îndemn de a ne însuși cele ce ni se înfățișează din înțelepciunea dumnezească, căci ceea ce ni se spune acolo, nu ni se spune numai ca să auzim, ci ca, auzind, să împlinim cu fapta.

Mai este rînduit ca atunci cînd suntem chemați a asculta citindu-se din Sfînta Evanghelie, să ne pregătim pentru aceasta cu o grije deosebită și să cerem de la Dumnezeu însuși vrednicia de a asculta Sfînta Evanghelie. În acest scop zice sfin-

țitul slujitor: „Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfînta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeu să-L rugăm”. E chemarea la rugăciune, la conștiința că ceea ce urmează a se primi este însuși cuvîntul lui Dumnezeu, păstrat și propovăduit în Sfînta Biserică a Mîntuitorului.

La harul pe care îl cerem noi înainte de a se citi din Sfînta Evanghelie, noi suntem datori să aducem din partea noastră străduința de a ne curăți sufletul, ca și virtutea lucrătoare, potrivit cuvîntului: „Bateți la porțile Scripturii cu miinile virtuții”. Cînd în felul acesta ne vom pregăti ca să ascultăm cuvîntul de mîntuire, atunci aproape vom fi de vrednicia pe care o cerem.

Dar Sfînta Biserică, în grija ei pentru mîntuirea credincioșilor, nu ne pune numai la îndemîna comoara descoperirii dumnezeiești și nici nu se mulțumește a ne da numai îndrumările cum anume trebuie să primim aceste sfinte învățături, ci ea ne înfățișează și adevăratul înțeles al cuvîntului Scripturii. Aceasta o face sfînta Biserică, atît prin rînduiri de slujbă, cît și prin lucrarea ei propovăduitoare. În legătură cu aceasta, îndemnul Sfintei Biserici către credincioși este acela de a primi cuvîntul învățaturii în duh de smerenie.

A primi cuvîntul Sfintei Scripturi în duh de smerenie înseamnă a ști că nu fiecare dintre credincioși este îndestulat pentru a înțelege cuvîntul dumnezeesc și a avea temerea de a nu greși în tîlmăcirea cuvîntului Scripturii. La un astfel de simțămînt ne îndeamnă Sfîntul Apostol Petru.

A avea smerenie în cuget, cînd e vorba de citirea sau ascultarea cuvîntelor scrise în Sfînta Scriptură mai înseamnă și a ne cerceta pe noi înșine în fața cuvîntelor acestora, bine știind că s-a zis că: „Cel smerit în cugetul său, cînd citește dumnezeieștile scripturi pe toate le aduce în legătură cu sine și nu cu altul”.

În sfîrșit, toată grija noastră trebuie să ne fie să avem folos de mîntuire din citirea Sfintei Scripturi, iar pentru a ajunge la acest folos este de trebuință să fim cu luare aminte la împlinirea celor ce le aflăm din cuvîntul însuflat de Dumnezeu. În această privință să ne lăsăm îndrumați de Sfîntul Marcu Ascetul, care zice: „Cuvintele dumnezeiești Scripturi citește-le prin fapte și nu le întinde în vorbe multe, îngîmfîndu-te în deșert cu simpla lor înțelegere”, și iarăși: „Dacă ești iubitor de învățatură, fă-te și iubitor de osteneală. Căci simpla cunoștință îngîmfă pe om”.

Ca să avem folos de mîntuire din citirea Sfintei Scripturi, să ne pătrundem de adevărul creștin că cele descoperite acolo ne sînt date spre mîntuire, că în cuvîntul Scripturii se cuprinde înțelepciunea dumnezească pe care trebuie să ne-o însușim: că, pentru a putea înțelege cît mai bine învățăturile sfinte descoperite de Dumnezeu, trebuie să ne curățim sufletul și să ne smerim cu cugetul, iar prin aceasta să trecem la împlinirea cu fapta a sfintelor învățăminte. În felul acesta vom arăta că Cuvîntul lui Dumnezeu a căzut în un pământ bun și rodește însușit în inima noastră dragostea, bucuria, pacea și toată facerea de bine.

Teofil Pirianu

Despre muncă

„Cea mai scumpă comoară
pentru om este munca“.

Pilde — 12,27.

Scriem aceste puține rinduri nu atât pentru marea majoritate a credincioșilor noștri, pentru care munca și a munci este ceva firesc, plăcut și de la sine înțeles, cit mai ales pentru acei puțini care se mai găsesc pe ici pe colea, care fug de muncă și trag „chiulul“. Aceștia au un fel de a vedea munca nedemn de credința și de vremurile noi în care trăim. O seamă de filozofi sau gânditori din vechime, sau antici cum li se mai spune, deși în unele privințe s-au ridicat cu mintea lor pînă la culmi destul de înalte, în privința muncii au un foarte îngust fel de pricepere a ei mergînd pînă la a disprețui munca și pe cei ce o fac. În cartea sa „Politica“, Aristotel recomandă cetățenilor așa numiți „liberi“ din vremea lui „să se ferească de efort fizic, să nu-și indoiască spina-re sub povara muncii, deoarece pentru acest scop natura a creiat trupul animalelor și al sclavilor“, prin aceasta nefăcînd nicio deosebire, precum se vede, între sclavi, care erau și ei oameni, și între animalele de lucru. Omul bine crescut trebuie să disprețuiască munca, spunea și Platon. Cicero, la romani, învăța și el că orice meșteșug are ceva murdar în el și că atelierul nu este un loc onorabil pentru un om liber. În părerea aceasta greșită se arăta disprețul pe care-l aveau bogatii față de sclavii puși să muncească din zori și pînă-n seară pentru huzurul acestora. După ce bogatii nu munceau nimic, ei își băteau și joc de sclavii, care cădeau sub poverile lor.

Cu totul altfel ne învață despre muncă Sf. Scriptură și învățătura creștină în general.

Omul este făcut pentru muncă ca pasărea pentru zbor, citim în cartea lui Iov, ceea ce ne arată că munca face parte firească din viața omului, că fără muncă nu se poate concepe viața pe pămînt, că om și muncitor sînt două cuvinte care exprimă același conținut. Nu fără temei deci Pildele lui Solomon ne învață că „cea mai scumpă comoară pentru om este munca“ (Pilde 12, 27) și tot în Pilde găsim sfaturi și cuvinte frumoase pentru muncă și pentru cei ce muncesc, în timp ce lenea este dezaprobată, iar cei ce trîndăvesc aprig combătuți.

„Cel ce adună în timpul verii este fecior prevăzător, iar cel ce doarme în vremea secerișului este un fecior bun de ocărit“ (Pilde 10, 5), și: „Cel ce muncește ogorul se satură de piine, iar cel ce umblă după desertăciuni este un lipsit de minte“ (Pilde 12, 11), și iarăși: „Cel ce este lăsător pentru lucrul lui este frate cu cel ce merge la pieire“ (Pilde 18, 9). Exemplu de hărnicie și perseverență în muncă cei leneși pot lua și din lumea care ne înconjoară, de la furnică și albină de pildă. „Du-te leneșule la furnică și vezi munca ei și prinde minte. Ea, care n-are nici măi mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitor, își pregătește de cu vară hrana ei și își strînge la seceriș mîncare. Sau mergi la albină și vezi cit e de harnică și ce lucrare iscusită săvîrșește. Ea este iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere, dar este minunată în iscusință“ (Pilde 6, 6—8), căci: „Calea celui leneș este ca un gard de spini, iar calea celui drept este netedă“. (Pilde 15, 19) și: „Cel ce păzește vîntul nu seamănă și cel ce se uită la nori nu seceră“ (Eclesiast 11, 4). De aceea: „Dis-de-dimineață seamănă sămînța și pînă seara nu odihni mîna ta“ (Ecl. 11, 6).

Pildă și îndemn la muncă ne-a dat Mintuitorul Iisus Hristos, prin viața Sa și prin învățăturile Sale. De copil și pînă la Înviere, întreaga viață pămîntească a Mintuitorului este activitate, muncă continuă. Mintuitorul zice: „Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez“ că „am venit să fac voia celui ce m-a trimis“. Parabolele sau pildele Sale, Mintuitorul le ia cu deosebire din lumea celor

ce muncesc. Din ele desprindem la tot pasul foloasele muncii și primejdia la care duce trîndăvia. Așa s. ex. Parabola cu cele zece fecioare ne arată că omul trebuie să fie mereu treaz, mereu activ, Parabola cu neghina ne arată că din cauza somnului a fost semănată neghina, Parabola cu talanții, Parabola cu fiul risipitor și încă altele ne arată rostul înalt pe care munca îl are în viața omului.

Pildă și îndemn la muncă ne-au dat și Sfinții Apostoli. Sf. Apostol Pavel, acest muncitor manual, cum îl numește pe bună dreptate unul dintre dascălii noștri de Teologie, se îndelețnicea „cu meșteșugul de făcător de corturi“ (F. Ap. 18, 3), pentru a-și câștiga existența sa și a celor care erau cu dînsul. „N-am mîncat în dar piine de la nimeni — spune Sf. Apostol Pavel — ci întru osteneală și nevoie am lucrat ziua și noaptea ca să nu îngreunăm pe nimeni“ (II Tes. 3, 8). De aceea Sf. Pavel îndeamnă de nenumărate ori pe creștinii să muncească cu mîinile lor, iar dacă totuși „cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mînce“ (II Tes. 3, 10).

Pe lingă că ne asigură câștigarea celor necesare vieții noastre trupești și sufletești, munca îmbunătățește pe om, îl purifică și îl înalță. Un om care muncește se poate asemăna cu o apă limpede, curgătoare, iar un om leneș, un trîndav, cu o apă stătătoare, cu o mlaștină plină de buruienile multor feluri de păcate. Ne învață acest lucru și Sf. Scriptură cînd zice: „Lenea te face să cazi în toropeală“ (Pilde 19, 15). Din acest motiv Sf. Ioan Gură de Aur ne îndeamnă „să nu ne rușinăm de meserii și nici să nu considerăm munca rușine, ci lenea și lipsa de ocupație“, recomandînd munca ca izvor de sănătate trupească și sufletească, cit și ea izvor al dragostei față de aproapele.

O formă superioară a muncii este munca în comun, pe care o întîlnim în uzine, și pe ogoarele Țării noastre și în celelalte țări socialiste, în gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole. „Mai fericiți sînt doi laolaltă decît unul pentru că au răsplătă pentru munca lor“ ne învață Sf. Scriptură (Ecl. 4, 9). Intr-adevăr, Dumnezeu binecuvîntează pe oamenii înfrății și ogoarele înfrățite. Exemplele sînt multe. Exemplul bun sînt și lanurile de griu ale întovărășirii agro-zootehnice „Miorița“ din Covasna, la seceratul cărora am luat parte în toamna care s-a scurs. De mult n-au pomenit sătenii covăsneni asemenea griu curat, în pai ca trestia și în spic ca vrabia, cum zice urarea din Plugușorul de Anul Nou. Mi-au venit în minte atunci bucățele de pămînt pe care le secerau oamenii cu cîțiva ani în urmă, unde griul se pierdea adesea prin mărăcini și pălămidă. La mult timp după ce plecăm din vacanță, mai găseam încă în palme țepi de pălămidă din timpul seceratului. Așa că pe lingă că munca este mai frumoasă și mai ușoară, ea este mai plină de belșug, mai binecuvîntată de Dumnezeu, acolo unde oamenii se înfrățesc și își unesc ogoarele, muncind împreună.

Munca, așadar, nu poate fi despărțită de viața noastră, iar lenea sau trîndăvia a fost și este un păcat greu, un păcat de moarte. Și este mai ales astăzi cînd întregul nostru popor este încleștat într-o muncă măreață de a schimba fața acestei Țări și de a o transforma într-o grădină frumoasă și bogată, din bunătățile căreia să se împărțesească toți cel ce muncesc.

Peste tot se ridică mîndre uzine, case de cultură, blocuri ș.a., rod al muncii însușite a poporului.

Să muncim deci cu toții din răspuțeri, pentru propășirea noastră, pentru propășirea Țării noastre dragi și pentru întărirea păcii în lume.

Gh. Papuc

BUŢAVESTIRE

În chiliuța-i simplă
Fecioara-adesă sta
Și-n liniștea adîncă
Pe Domnul lăuda.

Iar vocea sa plîpîndă
Se înălța ușor
Ca fumul de tămîie
Spre-Naltul Creator...

Pe fața ei senină
O rază strălucea,
Din nevinovăția
Și bunătatea sa.

Ea zilnic după rugă
Citea de prin Scripturi,
De prin profeți, din Moise
Frumoase-nvățături.

Și pururea cu-acestea
Hrănea sufletul său,
Slăvind prin a sa viață
Pe Domnul Dumnezeu.

Dar într-o zi deschise
Scriptura fără-a ști
Și la-ntimplare numai
O pagină citi:

Și-afă cum o fecioară
În chip preaminunat,
Va naște pe Mesia
Al lumii împărat,

Ce vine să deslege
Pe oameni din blestem
Și să-i călăuzească
Pe calea spre Edem.

Ea le știa pe-acestea
Dar totuși cugeta,
Mai mult ca totdeauna
Și-n gînd parcă-și zicea:

„O de-ași putea smerita
O slujnică de-ași fi,
Aceleași fecioare,
Ce mult m-aș ferici!“

Dar în momentu-acelea
Ea tresări ușor
Și iat-un înger vine
Lăsîndu-se în zbor.

Fecioara se-nspăimîntă,...
Dar îngerul I-a zis:
„Să nu te temi Marie,
Că Domnul m-a trimis!“

Te bucură și saltă
Cea mult plină de dar,
Căci Domnul e cu tine
Împărțitor de har.

Ești binecuvîntată
În neamul femeesc,
Să naști tu pe Mesia
Pe Fiul cel ceresc.“

Mirat-atunci Fecioara,
Șfioasă I-a-ntrebat:
„Dar cum se poate asta,
Cînd nu știu de bărbat?“...

Zîmbind îngeru-i zise:
„Acestea s-or plini,
Căci Duhul Sfînt pe tine
Cu Har te va umbri,

Iar Sfîntul ce vei naște
Se va chema Iisus,
Căci va fi însuși Fiul
Părintelui de sus!“

Atuncea o lumină
Din ceruri coborî
Și-n undă argintie
Pe Sfîntă o-nvăli...

Smerită zise-atuncia,
Gîndind la Dumnezeu:
„Să fie roabei Sale,
După cuvîntul tău!“

Pr. Al. Gherghel